

[Ellemann-Jensen]

og vi skal lade resten forsvinde i en fornyelsesproces. Det er forudsætningen for, at Danmark kan blive ved med at være et af verdens rigeste lande. Vi må ikke risikere at konservere en struktur, der i dag har vist sig at være uhensigtsmæssig.

Jeg er særlig glad for, at handelsministeren i sin redegørelse undlod at træde ind på den farlige selektive vej, som man jo ellers flirter med en gang imellem, også fra regeringspartiets side, hvor direkte tilskud og reguleringer erstatter det generelt virkende. Jeg er tilfreds med, at handelsministeren så omhyggeligt tilsyneladende har undgået den vej, der har vist sig at være en blind vej, en vej, der fører til foranstaltninger, som man siden ikke kan slippe af med. Vi bliver bundet til noget, det senere bliver vanskeligt at forny, det hæmmer fornyelsen, og det er fornyelsen, der er erhvervslivets livsåre.

Men handelsministeren var slet ikke inde på det mere langsigtede, som regeringen kunne foretage sig for at hindre de uheldige virksomhedslukninger, som kunne tænkes at forekomme. Handelsministeren var ikke rigtig inde på behovet for, at vi gennem en aktiv økonomisk politik sikrer konkurrenceevnen og friheden i erhvervslivet, at vi sikrer stabile planlægningsvilkår og først og fremmest sørger for en omkostningsudvikling, der kan gøre det muligt at bevare arbejdspladser i Danmark, i stedet for, som det er set i de senere år, at eksportere arbejdspladser i stigende omfang. Det vil sige, at vi har behov for en indkomspolitik, der fungerer langt bedre end de spredte tilløb, vi hidtil har set til indkomspolitik. Det alene kan sikre beskæftigelsen og hindre lukninger af virksomheder.

Jeg skal ikke her tage stilling til det dagsordensforslag, som hr. Askjær Jørgensen har lagt frem. Det er vel næppe nogen hemmelighed, at det udtrykker tanker, vi ikke er fremmede for i venstre, men på den anden side kan man finde det lidt betænkeligt, om vi allerede nu begynder at binde arbejdet i et udvalg, der netop til vor store tilfredshed er blevet nedsat, uden at man på forhånd har villet binde udvalget til den ene eller den anden løsning. Men vi skal vende tilbage til det senere i dabatten.

Kjelgaard (KF):

Den forespørgsel, hr. Jørgen Jensen her rejser, er både interessant og uinteressant. Interessant, fordi det netop er kommunisterne, der rejser spørgsmålet: hvad vil ministeren gøre for at hindre virksomhedslukninger? Interessant, fordi selve spørgsmålet rummer en konstatering af, at virksomhedslukninger også i fremtiden er uundgåelige. Interessant, fordi det vel aldrig nogen sinde har været nogens opfattelse, at virksomhedernes forhold lå kommunisterne særlig stærkt på sinde, i hvert fald ikke med noget positivt fortegn.

Men uinteressant, fordi vel ingen på nuværende tidspunkt kan se, hvilke virksomheder der eventuelt må bukke under. Uinteressant, fordi vi alle sammen ved, at den egentlige hensigt med forespørgslen er at få regeringen til at udtale sig »positivt« om foranstaltninger, der på længere sigt skal være med til at socialisere de danske virksomheder. Det er en form for hyckeri, når man under foregivende af at interessere sig for virksomhedernes forhold vil fremme egne socialistiske interesser, ikke mindst sammenlignet med, hvad kommunisterne tidligere har sagt, både her i dag og ved andre lejligheder.

Jeg tillader mig at citere, hvad samme hr. Jørgen Jensen bl. a. sagde ved første behandling af forslag til lov om forlængelse af visse kollektive overenskomster den 14. april i år – Folketingstidende 1976–77, 2. samling, sp. 1999:

»Arbejdsgiverforeningens nej understreger, at eftergiveness ikke stopper kapitalhavernes kyniske udnyttelse af krise og arbejdsløshed til at øge deres profitter og magt. Tværtimod ser vi tydeligt i dag, også i den debat, der allerede har været her, at den svaghed, som fagbevægelsen og socialdemokratiet har udvist over for de reaktionære anslag, der er rettet imod arbejderbevægelsen igennem de senere år, søger man nu yderligere udnyttet til at presse fagbevægelsen og arbejderklassen tilbage.«

Det er kommunisternes positive holdning til virksomhederne.

Hr. Jørgen Jensen siger senere i samme tale:

»Vi må derfor afvise, at folketinget nu fratager fagbevægelsen retten til at kæmpe for gennemførelse af de krav, som var formuleret på arbejdspladser og i fagforeninger, men som blev fraveget af hensyn til augustforliget